

— taber sin største Salgsværdi ved Reproduktion. De illustrerede Blade ville sikkert heller ikke finde det urimeligt, at de maa affinde sig med Fotografen i det Tilfælde, hvor dennes Arbejde faktisk er nødvendigt for Bladets egentlige Grundlag: Illustrationerne, og ikke nøjes med at betale Clichéen og intet yde for Retten til selve Fotografiet — saa meget mindre som Portrætfotografierne jo som Regel ville være ubeskyttede.

I denne Sammenhæng bede vi det højtærede Udvalg om at fastholde Lovens § 6, sidste Stykke, at Bladene blive forpligtede til at sætte Fotografens Navn under disse Portrætfotografier, som de jo faa gratis. Den Reklame, der ligger deri, har Fotografen vistnok Krav paa; den kan have megen Betydning for ham, og det synes os ikke klart, at det vil kunne blive til nævneværdigt Besvær for Bladene.

Portrætter, som i de fleste Forretninger udgøre $\frac{9}{10}$ af Pladeoptagelserne, har Fotografen efter Forslaget ingen Eneret paa uden med den portrætteredes Samtykke. „Retten til eget Billede“ er — idet Eneretten kun omfatter Offentliggørelse — fuldt ud hos den portrætterede til privat Brug; kun til erhvervsmæssigt Brug ligger Retten hos Fotografen saaledes, at den portrætterede altsaa ikke vil kunne drive Handel med Kopier af sit eget Billede til økonomisk Skade for Frembringeren. Overfor andre Billeder end Portrætter vil Regelen altid være, at der er særlige Aftaler. I de enkelte Tilfælde, hvor Fotografen med den portrætteredes Samtykke maa udnytte Eneretten paa dennes Portræt, saaledes som f. Eks. omtalt i Ministeriets Motiver til Lovforslagets § 6, sidste Punktum, have vi hørt udtalt fra et af det høje Udvalgs Medlemmer, at der mangler en Bestemmelse i Loven om, hvorledes det bliver Offentligheden klart, hvilke Portrætter Fotografen har Eneretten paa. Vi ere her ganske enige i, at der foreligger en af os ikke overset Mangel, som vi bede om maa blive afhjulpen derved, at Loven forlanger Paastempling af Eneretten paa disse Portrætter. — Da Kultusministeriet ikke har ment at kunne gaa udenom en bestemt Kontrol (som f. Eks. i Norge), er det, at man fra vor Side har foreslaaet et Register, hvilket billigedes af Ministeriet mod et fastsat Gebyr.

Aarstalsstempling er i Praksis overordentlig vanskelig at gennemføre derved, at hvert efterbestilt eller efterkopieret Billede har sit eget Aarstal, som ikke maa tages fejl af, hvorfor man ogsaa ganske er kommen bort fra denne saavel i Tyskland som i Norge.

I Tyskland forlanges slet ingen Formaliteter, idet man gaar ud fra, at det bliver enhver's Sag, som ønsker at reproducere en andens Billede, at sikre sig Vished om, hvorvidt han har lovlige Ret dertil. Vi vedlægge som Bilag II en Ekstraktgenpart af vor Skrivelse af 7. Februar d. A. til Ministeriet, indeholdende en nærmere Redegørelse om Aarstalsstemplingen.

Vi tro, at vi hermed have klaret vort Standpunkt til de Indvendinger, der hidindtil ere gjorte mod Lovforslaget, og vi bede det højtærede Udvalg tage med Velvillie derimod, ligesom vi ville være taknemmelige over at maatte blive yderligere spurgte i specifik fotografiske Spørgsmaal.

København, den 18. Marts 1910.

Allerærbødigst
paa Bestyrelsens Vegne,
i Formanden, Hoffotograf Elfelts Fraværelse,
Carl Offenbergs,
fungerende Formand.

Ovenstaaende tiltrædes af os undertegnede i Eneretssagen særlig tilkaldte Udvalgsmedlemmer:

Fred. Riise.

Julie Laurberg.